

ПОСТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РАННЬОМОДЕРНОЇ ДЕРЖАВИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ

У статті розглянуто концепції держави в європейській політичній думці часів Реформації та Контрреформації (XVI – першої половини XVII ст.). Проаналізовано моделі держав, у контактах з якими постала козацька Україна, що дає можливість зрозуміти логіку політичної діяльності її творця – гетьмана Богдана Хмельницького.

Ключові слова: концепції держави, політична думка, Українська ранньомодерна держава, Богдан Хмельницький, сюзеренітет.

Відродження Української держави в середині XVII ст. як спадкоємиці княжої Русі стало закономірним наслідком суспільного розвитку. Переважно через зовнішні чинники він мав свої особливості та специфічні риси. Водночас перед новою українською владою постало безліч питань, зумовлених творенням внутрішнього життя та імплантацією в тісний ряд держав Центрально-Східної Європи. Не останню роль у цьому процесі відіграла тогочасна європейська політична думка, яка поступово поширювалася і на східні терени континенту. Гетьманська влада змушена була зважати на теорію і практику державного життя сусідніх країн, торуючи важкий шлях свого становлення та міжнародного визнання.

У загальному контексті проблематика політико-правових вчень ранньомодерної доби є добре опрацьованою [5; 10; 15]. Джерельною базою для цих досліджень стала творча спадщина визначних мислителів епохи, які чітко означили глобальні соціокультурні трансформації. Водночас відсутність вищої освіти та слабкість культури дискурсивного мислення східнослов'янського світу не сприяли гармонійному інтелектуальному розвитку, що суттєво позначилося на теоретичних обґрунтуваннях і практиці державного життя. Тому аналіз політико-філософського осмислення концепції держави часів Реформації та Контрреформації і моделей тогочасних держав, у контактах з якими постала козацька Україна, дасть змогу з'ясувати логіку і характер політичної діяльності гетьмана Богдана Хмельницького.

Значно раніше, протягом XIV–XV ст., сформувалася ціла низка централізованих держав – від капетингінської Франції на заході до Московського князівства на сході Європейського континенту. Відбувався процес об'єднання роздроблених держав з одночасним посиленням монаршої влади, яка наприкінці XVI ст. набуває

форми абсолютизму. Ідея суверена як першоджерела політичної влади, яку підтримували лише окремі прихильники римського імперського права, стала загальноприйнятою.

Утвердження абсолютистських монархій спостерігалось майже в кожній країні Західної Європи. Одночасно падав політичний авторитет католицької церкви, яка в епоху середньовіччя була потужною об'єднувальною силою. Релігійні рухи, відстоюючи позиції відновлення апостольської церкви, набули масового характеру і в низці країн переросли у справжні війни [9, с. 271–274]. Посилювалася також раціоналістична критика релігійного світогляду. Найтиповішим зразком таких перетворень стала Франція, в якій король, закріпивши свою владу над церквою, став єдиним виразником загальнодержавних інтересів.

Кардинальні суспільно-політичні зміни зумовили й не менш радикальні трансформації в європейській політичній думці. Ще до початку Реформації її яскравим представником став італійський мислитель Нікколо Макіавеллі (1469–1527). У його знаменитій праці «Державець» висвітлюються різні аспекти причин піднесення і занепаду держав та способи, якими державні діячі могли зміцнити свої держави. У відповідь на доктрину теократичної держави, сформульовану визначним ідеологом католицизму Томою Аквінським у дусі середньовічної схоластики, Макіавеллі наголошував, що діяльність володаря повинна ґрунтуватися на вивченні природи людини та її психології [11, с. 457–463]. Йому належить найбільша заслуга в наповненні поняття «держава» в значенні суверенного політичного організму тим змістом, який воно має в політичному вжитку до сьогодні.

Велика мрія Нікколо Макіавеллі про об'єднання Італію через спротив римської курії не була реалізована, проте політичні ідеї його праці

активно використовувалися в добу Реформації. Під час громадянських війн у Франції 1562–1598 рр. з'явилася полемічна література, в якій, з одного боку, захищалася святість королівського сану, з другого – королівська влада виводилась від «народу» і обстоювалося право чинити їй опір за певних обставин. Остання найбільш виразно прозвучала в політичному памфлеті «*Vindiciae contra Tyrannos*» («Вимога до тиранів»), який був виданий латинською у 1579 р., а згодом іншими європейськими мовами [21, р. 47]. Працю було надруковано під псевдонімом С. Ю. Брута, хоча справжнє авторство приписується біографу Жана Кальвіна (1509–1564) Теодору Безу. У «Вимозі до тиранів» містилося твердження, що опір королівській владі може бути законним, якщо вона є тиранською. У творі, що поширювався і на території Речі Посполитої, містилися характерні для епохи питання: 1) чи зобов'язані підлеглі коритися правителям, якщо їхні вчинки суперечать закону Божому? 2) чи правомірно чинити опір правителю, який бажає скасувати закон Божий? 3) наскільки законним є опір правителю, який гнобить чи руйнує державу, і кому та якими засобами і за яким правом дозволено вчинити такий опір? 4) чи можуть сусідні правителі законно допомагати підлеглим інших правителів, коли такі підлеглі страждають заради власної релігії або ж їх гнобить тиранія монарха? Адекватно звучать і відповіді протестантського проповідника: опір королівській владі може бути законним, якщо накази монарха суперечать закону Божому, і навіть беззастережним обов'язком народу. При зверненні підлеглих одного правителя до іншого за умов наведення переконливих доказів відвертої тиранії, зокрема й релігійних утисків, їм мала б надаватися військова допомога [15, с. 342–345; 20, с. 287].

Подібні антироялістські вчення виходили навіть з єзуїтського табору, чільники яких перебували в опозиції до могутніх монархій. При цьому вони керувалися своєрідною мотивацією, а саме необхідністю перегляду давньої доктрини верховної влади папської курії в моральних та релігійних питаннях. На думку Роберта Белармайна та Хуана де Маріани, влада Папи Римського як керівника католицької церкви мала поширюватися на світські справи, але виключно в духовній царині. Влада ж світських монархів не дана безпосередньо Богом, як стверджували роялісти, а проростає із самого суспільства для досягнення лише світської мети. Звідси випливає, що світський уряд не повинен вимагати абсолютної покорності від своїх підданих, при цьому мав контролюватися духовною владою, отриманою Папою від Всевишнього. Зокрема, Хуан де Маріана, розглядаючи

походження і врядування світської влади як природний процес, будував своє твердження на тезі, що спільнота має бути спроможною позбавляти влади монархів, які сповідували деспотичні методи правління [15, с. 352].

Теорія божественного права короля стала безпосередньою реакцією на існування вчення про обмеження монаршої влади і викристалізувалася в лихоліттях громадянських війн та розвивалася з посиленням французької корони наприкінці XVI ст. По суті це вчення стало модифікацією давньої ідеї про релігійне походження влади. Водночас у новій формі воно набуло народного змісту, оскільки в цю політичну ідею з релігійним фанатизмом вірили люди всіх соціальних верств та теологічних уявлень. Особлива легітимність, приписувана королівській владі, не піддавалася аналізу чи раціональному захисту і мала сприйматися виключно через віру.

У логічній формі теорія божественного права короля постала в праці французького філософа Жана Бодена (1530–1596) «Шість книг про державу», опублікованій автором у 1576 р. Книга стала головним інтелектуальним витвором для поміркованих мислителів, які вбачали в королівській владі запоруку миру та злагоди і тому виступали на її підтримку. Ґрунтовний твір Жана Бодена мав на меті створити засади порядку і єдності в державі, охопленій релігійними конфліктами. Насамперед, ним було вперше визначено поняття державного суверенітету як необмеженої законом верховної влади над підданими. Ця влада постійна, надається без жодних обмежень і умов, до неї не можна застосувати строк давності. Наявність такої влади, на думку філософа, є головною ознакою, яка відрізняє державу від інших соціальних інститутів [12, с. 115].

Квінтесенцією праці Жана Бодена було порівняння трьох форм існуючих тогочасних держав з метою показати вищість монархії. Власне монархію французького типу, в якій верховна влада не була розпорошена, а зосереджена в одній особі, він вважав по-справжньому «добре урядованою державою» [15, с. 371]. Незважаючи на недостатнє філософське обґрунтування, зокрема, сприйняття природного права лише як традиції, ця теорія божественного права короля тривалий час була поширеною в європейській політичній думці.

З початку XVII ст. спостерігався поступовий процес звільнення політичної філософії від поєднання з теологією. Відповідно, це позначилося на сутності вчень про державу, зокрема німецького філософа Йоганна Альтузія (1557–1638). У праці «Системний аналіз політики» (1610), яка

неодноразово перевидавалася в різних країнах Європи, він розробив теорію, що логічно спирається на ідею договору, нічим не пов'язаного з релігійною владою, піднісши її до пояснення людських соціальних об'єднань, наголошуючи при цьому на природному процесі структуризації суспільства. На думку мислителя, держава постає шляхом об'єднання місцевих громад і її відмінною властивістю стає суверенна влада. Найважливішим аспектом Альтузієвої теорії було твердження про доконечне уособлення верховної влади народом як юридичної особи [5, с. 16]. Відповідно, верховна влада ніколи не відчужується і не переходить у володіння якогось панівного класу. Тобто ця теорія пропонувала логічну основу для правового обмеження влади монарха і права чинити опір деспотичному правлінню.

До цього ж ряду вчень можна віднести і модернізовану теорію природного права нідерландського правника Гуго Гроція (1583–1645). У праці «Три книги про право війни і миру» (1625) було розроблено нову доктрину, яка містила оригінальні рішення проблем загальної теорії держави та права. Автор стверджував, що саме суспільний розвиток і здатність людей керуватися розумом змусили їх добровільно укласти угоду про створення держави [3, с. 166]. Концепція договірної походження держави Гуго Гроція стала вихідною посилкою майже всіх теоретичних конструкцій XVII–XVIII ст., в яких містилося пояснення сутності, причин та способів створення держав. Учений стверджував, що при утворенні держави народ міг вибрати будь-яку форму правління, але в такому разі втрачав право на спротив володарю. Водночас тут же зазначалося про право народу в особливих випадках перетворювати державу, згідно з сутністю суспільного договору. Крайня потреба могла наступити за виникнення великої і явної небезпеки «загибелі всього народу» з боку правителя [3, с. 172]. Цілком очевидно, що боротьба нідерландського народу проти іспанського володарювання тлумачилася Гроцієм правомірним явищем, як спротив свавільному монарху.

Філософські теорії часів Реформації та Контрреформації поступово втілювалися в політичну практику, чому яскравим прикладом є французький абсолютизм за правління Людовика XIV. В інших регіонах Європи такої рафінованості не спостерігалось, проте на середину XVII ст. сформувалися досить чіткі моделі держав, які були в полі зору правителів відродженої Української держави з офіційною назвою Військо Запорозьке.

Суверенними володарями в цей час виступали імператор Священної Римської імперії німецької нації та султан Османської імперії як

чільники мультинаціональних державних утворень. До Габсбурзької монархії входило близько трьохсот світських і духовних володінь: королівств, князівств, курфюрств, герцогств та вільних міст, які були справжніми державами в межах імперії. Вони перебували в різній стадії васальної залежності від сюзерена, складаючи іменем Бога присягу на «покору, службу і вірність» своєму зверхнику в обмін на їх «захист і пошанування». На обґрунтування таких взаємовідносин була спрямована майже вся тогочасна європейська політична думка [14, с. 59].

Не завжди означені відносини були безхмарними через наявність цілої низки протиріч політичного, конфесійного та етнічного характеру. До того ж кожна зі сторін намагалася утвердити своє становище в правовий спосіб, наскільки дозволяли внутрішні та зовнішні обставини. Так, з початком Реформації до габсбурзьких володінь увійшла Чехія (1526). Обраний її король Фердинанд I підписав так звані «Виборчі капітуляції», які передбачали надання широких політичних прав чеській еліті. Однак австрійська влада не дотримувалася своїх зобов'язань і поступово обмежувала державні права Чехії, що призвело до збройного повстання. Імператор Рудольф II у 1609 р. видав спеціальну грамоту з підтвердженням надання чеським панам, рицарям та міщанам, окрім політичних прав, ще й свободи віросповідання. Але після битви на Білій горі 1620 р. віденські правителі позбавили землі чеської корони атрибутів їхньої державності й оголосили про спадковість там влади Габсбургів, фактично перетворивши країну в одну з багатьох імперських провінцій [8, с. 185].

Ще однією специфічною моделлю європейського державного утворення внаслідок Люблінської унії у 1569 р. стала Річ Посполита, до складу якої увійшли й українські землі. Новообраний на елекційному сеймі 1573 р. король Генріх Валуа видав привілей, так звані «Генріхові артикули», які містили низку пунктів зобов'язання монарха перед польськими станами в проведенні внутрішньої та зовнішньої політики [6, с. 124]. У разі їх невиконання королем шляхта мала право відмовитися в покорі сюзерену. Останній артикул договірних статей навіть дозволяв шляхетському загалу скликати проти нього збройну опозицію. Уперше шляхта скористалася цим правом на початку XVII ст. Виступ проти королівської влади через невдоволення своїм становищем вилився в так званий Сандомирський рокош 1606 р. Подані на ім'я Сигізмунда III шляхетські вимоги були відхилені, що призвело до збройного повстання та укладення компромісної

угоди. Безумовно, відносини між королем та шляхтою впливали і на стосунки уряду Речі Посполитої з корпоративною військово-політичною структурою Військом Запорозьким.

На європейську модель державних утворень з другої половини XV ст. почала впливати азійська традиція, зумовлена османськими завоюваннями на Балканах. Правителі Болгарії, Сербії, Молдавії, Волощини, Трансильванії та інших країн змушені були визнавати турецького султана своїм сюзереном, перетворюючись, по суті, в провінції Порти зі специфічними правами. Поширення османської зверхності відбувалося в гострому військовому протистоянні з місцевими володарями та суперництвом із Габсбургами за право сюзеренітету. У цій довготривалій боротьбі поступово зароджувалася традиція підлеглості правителя-васала монархам, які ворогували між собою, що знайшло визначення як полівасалітет [19, с. 22–23].

Щоб краще зрозуміти політичну ситуацію, в яку потрапила Українська держава ранньомодерної доби на початку своєї історії, слід проаналізувати стосунки Молдавського князівства з правителями Османської імперії в епоху Реформації та Контрреформації. З 20-х років XVI ст. при затвердженні султанами господарів князівства останні були зобов'язані посилати до Стамбула своїх синів та родичів як заручників. Згодом право затвердження чергового господаря перетворюється в систему їхнього прямого призначення з умовою передачі претендентом великої грошової суми до султанської скарбниці. Щорічно Молдавське князівство сплачувало Порті данину і мало підносити подарунки в грошовому або натуральному вигляді султану та вищим турецьким урядовцям. Натомість правителем Османської імперії визнавалася самостійність Молдавського князівства в проведенні як внутрішньої, включаючи конфесійний чинник, так і зовнішньої політики. Щоправда, рівень останньої визначався міжнародними планами Туреччини [7, с. 116]. Із рук султана призначений господар отримував атрибути князівської влади (бунчук, санджак, кафтан) і в супроводі високого урядовця відправлявся до Молдавії. Зачитуванням останнім султанського фірмана перед місцевими боярами завершувалася процедура введення в правління князівством. Разом з тим серед боярської еліти неодноразово виникали інші плани щодо вибору сюзерена для своєї країни [19, с. 25–26].

У безпосередній залежності від Туреччини з 1475 р. перебувало й Кримське ханство. Порта обіцяла призначати ханів лише з династії Гіреїв та захищати васала від зовнішньої загрози.

Водночас кримському правителю надавалася широка внутрішня автономія і право зноситися з іншими володарями. У своїх васальних зобов'язаннях перед турецьким султаном хан мав більшу самостійність, ніж молдавські чи трансильванські князі. Очевидно, це зумовлювалося не лише єдністю мусульманського віросповідання, але й широким використанням татарської сили в проведенні Портою агресивної політики щодо християнських народів.

Нарешті ще одна сусідня країна євразійського штибу – Московія в період правління Івана Грозного (1533–1584) зробила рішучий крок у закладенні основ самодержавного правління. Незважаючи на епоху «Смути» на початку XVII ст., вона продовжувала політику «собирання русских земель», які мали без будь-яких угод підпорядковуватися царській короні. Навіть поразка у Смоленській війні (1632–1634) проти Речі Посполитої не зупинила апетитів московського монарха. Тому при укладанні українсько-російської угоди на початку 1654 р. у планах царя Алексея Михайловича Військо Запорозьке не розглядалося як рівноправний партнер. Європейські принципи міжнародних відносин, за яких кожна сторона брала на себе певні обов'язки і присягала на їх виконання, не сприймалися в Москві. Це ж стосувалося і тогочасної європейської політичної думки, з якою не була знайома московська еліта, покладаючись виключно на власні тлумачення самодержавної влади.

Творення інститутів державної влади в Україні ґрунтувалося на логіці політичного мислення гетьмана Б. Хмельницького та його соратників. Безумовно, що в умовах війни цей процес проходив непросто. Навесні 1648 р. такі високі завдання не ставилися, оскільки виступ мав традиційний характер боротьби за козацькі права та привілеї, що й було зафіксовано в закличних універсалах. Навіть після перемоги під Корсунем у листі до короля Речі Посполитої Владислава IV гетьман Війська Запорозького просив вибачення і милосердя у свого протектора [4, с. 31]. Бурхливий розвиток збройного конфлікту в наступні місяці зумовив зміну поглядів ватажка повстанців на її мету. Уже восени виразно окреслюються контури ідеї виокремлення козацької України в Речі Посполитій. Непоступливість королівських комісарів під час переяславських переговорів у лютому 1649 р. призвела до уточнення формулювання Б. Хмельницьким мети боротьби, а саме – створення самостійної держави. Очевидно, таке рішення ґрунтувалося і на освяченні дій повстанців єрусалимським патріархом Паїсієм.

Підписанням Зборівської угоди, яка на початку 1650 р. була ухвалена вальним сеймом, формально визнавалося існування окремого регіону у складі Речі Посполитої, де функціонувала влада Війська Запорозького. Фактично це означало початок відродження української державності, що відповідно сприймалося Б. Хмельницьким і простежувалося в його справах. Для реалізації подальших планів гетьману вкрай важливою була легітимація свого статусу, оскільки він не був представником монаршої династії. Адже лише в такому разі діяльність Б. Хмельницького могла сприйматися відповідно до тогочасних реалій і мати адекватну міжнародну реакцію.

Визнання законності нової держави в цю епоху могло ґрунтуватися на кількох умовах. Насамперед, створення її традиційною елітою, яка мала можливість скористатися правом на спротив володарю, що порушив умови договору чи релігійні свободи. Не останнім залишалося середньовічне «право завойовника» в разі завоювання та приєднання нових земель. Зрештою потрібна була внутрішня консолідація суспільства і сприятливе зовнішнє тло [2, с. 122]. На жаль, жодної з умов в Україні не було: українська еліта перебувала на службі іноземного монарха і не переймалася проблемами власного державотворення, король Речі Посполитої залишався священною персоною в суспільстві, Богдан Хмельницький нових земель не завойовував, адже повстання обмежилося українськими теренами. Крім того, у становому суспільстві представники кожної соціальної верстви завжди піклувалися про вирішення своїх завдань, а жоден із сусідів не вітав появу Української держави.

Досягти бажаного для узаконення існування Війська Запорозького було можливо лише у двох випадках – короткостроковому і довгостроковому. Перший полягав у використанні надбань європейської політичної думки та практики, а саме: здобуття самостійності через підпорядкування суверенному володарю на основі договору та взаємних зобов'язань. Тому закономірно, що вже в перший рік Визвольної війни Б. Хмельницький робить кроки для реалізації такого варіанта, орієнтуючись, насамперед, на православного монарха – московського царя. Відсутність позитивної відповіді з боку останнього зумовила розширення кола пошуку можливого союзера, включно з турецьким султаном [16, с. 289–291].

Інший шлях передбачав здобуття гетьманом монаршого титулу від суверенного володаря і юридичного оформлення правління у формі спадкового гетьманства або ж через династичний

шлюб. Проте тут існувало багато політичних ризиків. Так, турецький султан Мегмед IV надав Б. Хмельницькому титул «князя Руського» [17, с. 73], але гетьман відхилив пропозицію, усвідомлюючи відсутність політичної сили в Україні, яка б стала опорою князівській владі. З іншого боку, отримання такого титулу з рук іноземного монарха в очах старшини могло поставити від сумнів його легітимність. На шляху перетворення гетьманської влади на спадкову стояли також потужні сили: республіканські традиції Війська Запорозького та олігархічні устремління козацької старшини.

Зрештою відкривалася можливість нащадкам Б. Хмельницького в законний спосіб отримати корону через династичний шлюб. Тому гетьман докладав немало зусиль для посвоячення з молдавським господарем князем Василем Лупу. Шлюб старшого сина Хмельницького Тимоша з його донькою Розандою міг покласти початок здобуттю князівського статусу їхнім дітям, які мали б усі підстави претендувати на найвищу посаду в Українській державі. Проте через передчасну загибель гетьманича і цей варіант запровадження монархічного правління, прийнятого для зовнішнього світу, було втрачено.

Шансом для реалізації прагнень Б. Хмельницького могло стати рішення московського Земського собору 11 жовтня 1653 р. про прийняття Війська Запорозького «під государеву високу руку» і початок війни проти Речі Посполитої. Алексей Михайлович посилав в Україну «велике посольство», очолюване ближнім боярином і тверським намісником В. Бутурліним, яке, згідно з наданою йому інструкцією, мало передати царську грамоту і прийняти присягу від гетьмана і старшинської ради [1, с. 217].

Переговори в Переяславі 18 січня 1654 р. засвідчили згоду Б. Хмельницького та більшості його соратників на підпорядкування Москві для узаконення статусу Української держави. За обопільної присяги цар мав би взяти на себе зобов'язання гарантувати її самостійність і надати військову допомогу [13, с. 171]. Однак В. Бутурлін відмовився присягати від імені царя про непорушність козацьких прав і привілеїв, аргументуючи це московським правилом, за яким самодержець не присягає своїм підданам, що поставило під загрозу укладення угоди. Лише усвідомлення Б. Хмельницьким безвиході Війська Запорозького в боротьбі проти Речі Посполитої і возз'єднання всіх українських земель у межах однієї держави змусило його порушити європейську традицію і погодитися на односторонню присягу цареві як союзеру [17, с. 83].

Наміри і результати переяславських домовленостей не могли повною мірою задовольнити гетьманську владу. Українсько-московська угода 1654 р., зафіксована в «Березневих статтях», передбачала збереження за Українською державою витвореної форми правління та інститутів політичної влади, території, збройних сил, судочинства, фінансової системи, незалежності в проведенні внутрішньої політики. Разом з тим Б. Хмельницький залишався лише гетьманом без перспективи здобуття монаршого титулу з обмеженням зовнішньополітичних стосунків [18, с. 16–19].

Таким чином, у європейській політичній думці часів Реформації та Контрреформації було сформульовано основні засади функціонування держави, найефективнішою формою якої переважно визнавалася монархія. Політична практика сформувала кілька моделей держав залежно від рівня їхньої суверенності. Перший правитель Української ранньомодерної держави гетьман Богдан Хмельницький мав зважати і зважав на наявні політико-правові реалії в пошуках власної моделі на теренах Центрально-Східної Європи. Проте внутрішні проблеми та зовнішньополітичні обставини не дозволили повною мірою реалізувати цю ідею.

Список літератури

1. Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России. – СПб., 1878. – Т. 10. – 838 с.
2. Брехуненко В. Східна брама Європи. Козацька Україна в середині XVII ст. / В. Брехуненко. – К. : Темпора, 2014. – 503 с.
3. Гроций Г. О праве войны и мира. Три книги, в которых объясняются естественное право и право народов, а также принципы публичного права / Г. Гроций ; пер. с лат. А. Саккетти. – М. : Ладомир, 1994. – 868 с.
4. Джерела з історії Національно-визвольної війни українського народу 1648–1658 рр. / упоряд. о. Ю. Мицик. – Т. I : 1648–1649 рр. – К. : [б. в.], 2012. – 679 с.
5. Енциклопедія політичної думки / за ред. Д. Міллера та ін. – К. : Дух і літера, 2000. – 471 с.
6. Зашкільняк Л. Історія Польщі. Від найдавніших часів до наших днів / Л. Зашкільняк, М. Крикун. – Львів : Вид-во Львівського ун-ту, 2002. – 752 с.
7. Іналджик Г. Османська імперія. Класична доба 1300–1600 / Г. Іналджик ; пер. з англ. О. Галенка. – К. : Критика, 1998. – 284 с.
8. Історія Центрально-Східної Європи / за ред. Л. Зашкільняка. – Львів : Вид-во Львівського ун-ту, 2001. – 658 с.
9. История Европы. С древнейших времен до наших дней : в 8 т. / ред. кол. А. О. Чубарьян и др. – Т. 3 : От Средневековья к Новому времени (конец XV – первая половина XVII в.). – М. : Наука, 1993. – 653 с.
10. Класики політичної думки від Платона до Макса Вебера / за ред. Є. Причепія. – К. : ТанDEM, 2002. – 580 с.
11. Мак'явеллі Н. Флорентійські хроніки. Державець / Нікколо Мак'явеллі ; пер. з італ. А. Перепаді. – Харків : Фоліо, 2013. – 510 с.
12. Мірошниченко М. І. Історія вчень про державу і право / М. І. Мірошниченко, В. І. Мірошниченко. – К. : Атіка, 2010. – 460 с.
13. Оглоблин О. Українсько-московська угода 1654 р. / О. Оглоблин // Переяславська рада 1654 року (історіографія та дослідження). – К. : Смолоскип, 2003. – С. 156–218.
14. Поршнев Б. Ф. Тридцатилетняя война и вступление в нее Швеции и Московского государства / Б. Ф. Поршнев. – М. : Наука, 1976. – 435 с.
15. Себайн Дж. Г. Історія політичної думки / Джордж Г. Себайн, Томас Л. Торсон ; пер. з англ. – К. : Основи, 2001. – 838 с.
16. Смолій В. Українська національна революція 1648–1676 рр. / Валерій Смолій, Валерій Степанков. – К. : Вид. дім «КМ академія», 2009. – 447 с.
17. Смолій В. А. Українська державна ідея XVII–XVIII століть: проблеми формування, еволюції, реалізації / В. Смолій, В. Степанков. – К. : Альтернативи, 1997. – 367 с.
18. Статті Богдана Хмельницького та жалувані грамоти від 27 березня 1654 р. // Історія української конституції / упоряд. А. Слюсаренко, М. Томенко. – К. : Право, 1997. – С. 16–23.
19. Чухліб Т. Гетьмани і монархи. Українська держава в міжнародних відносинах 1648–1714 рр. / Т. Чухліб. – Київ–Нью-Йорк : Інститут історії України НАН України, 2003. – 517 с.
20. Чухліб Т. Міжнародно-правовий статус ранньомодерної Української держави: нові наукові підходи та перспективи вивчення / Т. Чухліб // Українська держава другої половини XVII–XVIII ст.: політика, суспільство, культура. – К. : Інститут історії України НАН України, 2014. – С. 272–301.
21. Laski H. J. A Defense of Liberty against Tyrants / H. J. Laski. – London : G. Bell and Sons LTD, 1924. – 187 p.

V. Shcherbak

THE RISE OF EARLY MODERN UKRAINIAN STATE IN THE CONTEXT OF EUROPEAN POLITICAL THOUGHT

The article considers the concepts of state in the European political thought of the Reformation and Counter-Reformation period (XVI – first half of XVII century). It is analyzed the models of states in contacts of which the Cossack Ukraine appeared, that gives the possibility to understand the logic of political activities of its founders.

Keywords: concepts of state, political opinion, early modern Ukrainian state, Bohdan Khmelnytsky, suzerainty.

Матеріал надійшов 15.03.2015